

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: God aften : Radiotale om Retsforbundets politik under valgkampen 28. - 8. - 1950

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1950

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Det Kongelige Bibliotek

ret 19505

GOD AFTEN!

=

RADIOTALE
OM RETSFORBUNDETS POLITIK
UNDER VALGKAMPEN

28. - 8. - 1950

=

VIGGO STARCKE

==

DANMARKS RETSFORBUND

+

O. MØLLERS BOGTRYKKERI, KØB.

God Aften!

Tak, fordi jeg må komme indenfor i Stuen. Det er altid et Tegn på Tillid, at man får Lov at komme ind i andre Menneskers Hjem. Det føles ligesom i gamle Dage, da jeg kom i alle Slags Hjem, hvor man fik Dagligdagens Problemer og Bekymringer ind på Livet. På denne Måde har jeg været både hos Hedebonden og Godsejeren, hos dem, der bor i Bredgade, og i Arbejderhjemmene i Istedgade.

Den Angst og Utryghed der lurar som mørke skygger i Krogene i alle Hjem, skyldes dels de alvorlige udenrigspolitiske Problemer udenfor vore Grænser, dels de økonomiske Vanskeligheder indenfor vore Grænser. Hvordan skal det gå, hvis Priserne på vore Landbrugsprodukter blir ved med at falde, mens Renter, Afgifter og Skatter stiger, og Priserne på det, vi skal købe, blir ved at springe opad? Kan man blive siddende ved sin Ejendom? Kan Arbejdet holdes i Gang, når de Råstoffer, vi skal købe, blir få og dyre, så vi ikke kan konkurrere på Verdensmarkedet? Blir dette ved, så kommer Arbejdsløsheden og Fattigdommen over os.

Grundlaget for ethvert Menneskehjem er Gulvbrædderne og den Byggegrund, der ligger nedenunder. Den er den første Forudsætning for, at man kan bygge et Hus. Her ligger Hovedårsagen til Bolignøden, til det,

at Halvdelen af Børnene i København vokser op i overbefolkede Lejligheder — for ikke at tale om dem, der slet ingen Lejlighed kan få. Samtidig er Grunden Forudsætningen for det Erhverv, der opretholder Hjemmet, hvad enten det drejer sig om Jord at dyrke på Landet eller det drejer sig om Arbejdsplads i Byerne til Værksteder, Fabrikker, Butikker og Kontorer. Denne Jord og dette Jordspørgsmål ligger derfor nedenunder enhver Families økonomiske Problemer og Eksistensmuligheder.

Jorden er næsten overalt pantsat til Lånekapitalen, og den Prioritetsrente, der betales af denne Gæld, hver gang Fanden holder Fødselsdag, den er vi alle med til at betale. Vi betaler den gennem Huslejen og Butiktlejen eller gennem den Del af den, der lægges over på Vareprisen i Butiken. Det, vi betaler her, er i Virkeligheden *fuld Grundskyld*. Vi betaler i Dag fuld Grundskyld i Danmark, den går blot til den anonyme Lånekapital, og da hele Folket, hele Samfundet *ikke* får denne sin retmæssige Ejendom, sådan som det delvis var i gamle Dage, så kommer Samfundet og Statsmagten og forgriber sig på Folks Arbejds løn gennem Skatterne, så man kommer til at betale en Gang til eller mere.

Den Værdi, som Jorden har, skyldes ikke noget enkelt Menneskes Arbejde. Derfor siger Retsforbundet, at Grundskylden skal betales til Stat og Kommune, så vi alle blir Medejere af den Værdi, som er vort Fædrelands Jord. Hele det arbejdende Folk har her en Ret, der må gå foran Lånekapitalens. Det er retfærdigt, og det er praktisk, fordi det er det eneste, der kan give Mulighed for den helt store Skattnedsættelse, som alle hungrer efter. Det er samtidig et *nationalt* Spørgsmål, fordi det betyder, at hele det danske Folk blir den retmæssige Ejer af sit eget Fædreland. Hvem skal ellers være det? Jorden blev ikke bare skabt til Arbejdsgiverne, men også til Arbejderne. Den blev ikke bare skabt til de Rige, der ejer den i Dag, men også til de Fattige, der er lukket ude i Mørket. I den sydslesvigske Grænsekamp vil

det have den største Betydning, at der nord for Grænsen ligger et Folk, der selv er Ejer af sit eget Fædreland.

Skatterne er i Dag et Problem for hvert eneste Hjem. De fyger ind under Dørsprækken, så man sidder og får kolde Fødder. Hvordan skal man få Husholdningspengene til at slå til? Bare siden 1909 er Skatterne steget fra 120 Millioner til 4 Milliarder. Ganske vist er vi nogle flere Mennesker, og Kronen er mindre værd, men alligevel er Oplysningen meget værd. Regner man i den Kroneværdi, vi har i Dag, er Skatterne for en Familie på 4 Medlemmer steget fra 600 til 4,000 Kr. om Året. Det er et godt Billede af et dårligt System. Det er dårligt, fordi Skatterne rammer så uretfærdigt. Jo flittigere og dygtigere man er, jo mere skal man betale. Selv om de Rige betaler en høj Skat, er der så få Rige og så mange Fattige, og mange af de Rige er nødt til at lægge Skatterne over på Vareprisen, som de Fattige må betale. Vareprisen stiger, og mange tror, at det er Slagterens, Restauratørens og Købmandens Skyld. Det er Skattesystemets og Jordmonopolets Skyld.

Jamen, vi får da også mere for Skatterne, siger de gamle Partier. Se hele vor sociale Lovgivning, se vore Skoler og alt det.

I Aviserne og Valgaviserne kan man høre, at Retsforbundet er et reaktionært Parti, der vil tage Aldersrenten fra de gamle og lade dem dø af Sult, tage Understøttelsen fra de Fattige og lade dem fryse ihjel, lukke Skolerne og sænke Befolkningen ned i Middelalderens Mørke. Hvem tror på sådan noget Vrøvl? Der er den Undskyldning for alle disse Aviser, at de *ved*, det er forkert, hvad de siger, selv om det er en dårlig Undskyldning. Retsforbundet har i 20 År stemt for alle disse sociale Love. Men vi mener, at det vigtigste Problem er at fjerne de Årsager, der i Dag gør Understøttelserne nødvendige. Den Dag vi gennem vore sociale Reforme har givet alle Adgang til Arbejde og gennem Skatnedsættelser har

givet dem Lov til at beholde Udbyttet af deres Arbejde, bliver den største Del af Understøttelserne overflødige, og da er der vel ikke andre, der vil opretholde dem, end de få Politikere, der vil bruge Understøttelserne til at købe Stemmer for på andres Bekostning.

Staten vil såmænd gerne hjælpe os alle. De Rige betaler Understøttelse til de Fattige, men de Fattige betaler Understøttelse til de Rige gennem Jordmonopolet, Toldmonopolet og Restriktionsmonopolet. De Unge betaler Understøttelse til de Gamle, og de Gamle er med til at betale Understøttelse til de Unge. Industrien betaler Understøttelse til Landbruget, og Landbruget til Industrien. Alle Danmarks Biavlere betaler Understøttelse til alle Danmarks Gedeavlere, og Gedeavlerne betaler Understøttelse til Biavlerne. Det er dejligt, men det er dyrt, fordi det koster uhyre Summer i Administration, så man ofte betaler mere, end man får. Mens Arbejdernes Andel i Produktionsudbyttet, 35 pCt., er ganske uforandret i de sidste Menneskealdre, alle Fagforeninger og alle socialdemokratiske Regeringer til Trods, så er Administrationens Andel steget fra 4 pCt. til 20 pCt. af Produktionsudbyttet.

Det er den jævne Befolkning, der får Socialunderstøttelserne. Staten betaler ca. $\frac{3}{4}$ Milliard om Året. Men det er også den jævne Befolkning, der betaler Hovedparten af de indirekte Skatter. De er ca. $1\frac{1}{2}$ Milliard, omtrent det dobbelte af det, de får. Derfor er de Fattige stadig ringe stillet.

De betaler det gennem Fordyrelse på Klæder og Skotøj, Kaffe, Øl, Cigaretter, Chokolade og alle mulige andre Varer. Se på hver eneste Ting i denne Stue, dette Radioapparat, som jeg taler igennem, Tapetet og Malingen, Gardinerne og Møbelbetrækket, det er altsammen urimeligt toldfordyret, for slet ikke at tale om alle de arbejdsbesparende Køkkenmaskiner, som Husmoderen slet ikke kan få..

Estrups Højre begyndte med den sociale Lovgivning.

Venstre bød mere, De radikale endnu mere, men Socialdemokraterne mest. Og nu kommer Kommunisterne og byder dobbelt så eget. Det løser ikke Problemet. Det skal stå fast, at Retsforbundet ikke vil forringe Skolen og den sociale Understøttelse, men at det er vort Mål gennem retfærdige og praktiske Reforme at give ethvert Hjem sådanne Muligheder, at Understøttelserne blir unødvendige og de selv kan betale Skolen. Privat Administration er billigere end Statsadministration. Det tænker de andre Partier ikke på. De fremstiller det, som om vi vil begynde med Slutningen.

Staten har jo ikke andre Penge at øse ud af til Skoler og Understøttelser end dem, den henter i Skat. Hvem er Staten egentlig? Den er ikke det samme som det levende Folk, men kun et administrativt Organ, som skulde ordne de Fællesopgaver, vi alle er enige om er Fællesopgaver: Udenrigstjeneste, det ydre Værn, Retsvæsen, Trafikvæsen og Sundhedsvæsen. Men Staten er i Dag blevet så stor og tyk, at den vil spille Formynder og Børnehavelærerinde for os alle sammen. Det egner den sig ikke til. Det er ikke Menneskene og Folkene, der laver Krigene. Det er Staterne. Det er en frygtelig Anklage mod Statsmagten, som den har udviklet sig.

Den har jo nu praktisk talt indført et stort Stykke Kommunisme ved at fratage Folk Ret til at sælge deres egne Ting og købe for deres egne Penge. Man regner i fuldt Alvor med noget, man kalder *vore Penge*. Det er kommunistisk Tankegang, der gør et Demokrati plukkemodent for Kommunismen. Hvis så endda Staten, Politikerne og Embedsmændene var kompetente til alt det, de giver sig af med. Man det er de ikke. De sagkyndige de findes ude i Erhvervslivet. I gamle Dage havde man noget, man kaldte et *økonomisk* Ansvar, som man vidste hvad var. Det var Ansvaret for Fortjeneste eller Tab på egen Risiko. Nu har man erstattet det økonomiske Ansvar med noget, man kalder et *politisk* Ansvar, som ingen ved hvad er, bortset fra, at det er meget lidt værd

i Kontanter. Når Politikerne og Administrationen disponerer forkert, er det dig og mig, der må betale Omkostningerne, og det er hverken retfærdigt eller praktisk.

Se nu f. Eks. vores Handelspolitik. Staten laver Traktater og Statshandel med det Resultat, at vi tvinges til at købe dyrt og sælge billigt. Man har bundet Danmarks Smør- og Flæskeproduktion til England, henholdsvis 75 og 90 pCt. af Produktionen. Priserne er lave, så lave, at man i England kan købe Smør billigere end i Danmark, tilmed er Rationerne større. Vi forsømmer måske i vor Turistpropaganda at reklamere med en af vore største Turistseværdigheder: At det smørproducerende Danmark er det eneste Land, der har Smørmærker, til Husmødrenes Ærgrelse og Restauratørernes og de Handlendes Fortvivlelse. Vi vil have Smørrationeringen og Sukkerrationeringen væk.

I Englandstraktaten er der ingen Garantier eller Bestemmelser mod Devalueringer, mod Prisstigninger på det, vi skal købe, eller mod Force majeure. Det vilde enhver Købmand have sørget for. Resultatet er, at Danmark sælger sig fattigt og køber sig endnu fattigere. Før sidste Verdenskrig kunde vi for 1 kg Smør få 90 kg kul. For et År siden var de 90 kg Kul skrumpet ind til 75 kg Kul, og efter Devalueringen er de 90 kg Kul blevet næsten halveret til kun 50 kg Kul. Her ligger i en Nøddeskal Forklaringen på Danmarks økonomiske Vanskeligheder, på vort Underskud på Handelsbalancen og Valutabalancen. Sværere er det ikke, og jo længere vi opretholder dette System, des større vil Underskudet og Valutavanskelighederne blive. Midlet ligger ikke i Regeringens Forslag om flere Skatter, Restriktioner og Statsindgreb. Det har vi prøvet med særdeles slet Resultat. Det ligger heller ikke i Venstres Forslag om flere indirekte Skattebyrder. Skatter har vi ingen Mangel på. De har ikke gjort det bedre. Det ligger heller ikke i de Konservatives Pengepolitik, Kreditindskrænkning og Renteforhøjelse. Overfor Inflation er det underordnet,

om man skal betale en eller to Procent højere Rente. Skal den konservative Medicin hjælpe, skal man op på en så formidabel Renteforhøjelse, at ingen vilde vove at tænke derpå.

Det er simpelthen en anden Handelspolitik og Skattepolitik på realistisk Basis, vi trænger til. Retsforbundet rejste straks efter Devalueringen Krav om nye Forhandlinger med England, samt om et frit Valutamarke-
det. Vi skal lade Købmænd, der forstår sig på det, og som har det økonomiske Ansvar, købe og sælge. Så blir det igen Husmoderen og Forbrugeren, der blir den egentlige Arbejdsgiver. For det er de Varer, som Husmoderen vil købe i Butikken, som Købmanden vil efterspørge hos Fabrikanten og Importøren. Ingen Købmand vil foretrække at købe de Varer, som han ved, at ingen har Brug for; han vil købe dem, som han ved, at Kunderne har Brug for. Og ingen Købmand kan få mere Kredit, end man i Udlandet finder ham god for. Disponerer han forkert, blir det ham, og ikke alle os andre, der hæfter for Tabet.

Enhver Husmoder ved, at Familiens Lefevod er afhængig af, at hun kan få de Varer for sine Husholdningspenge, som Familien har Brug for. Hendes Interesse ligger i at få det, som hun mangler, og ikke i at komme af med det, hun har henne i Kommodeskuffen. Sådan er det også med Familien Danmark. Vi kan producere den Mad, vi har Brug for. Vor fundamentale Interesse består ikke i for enhver Pris at komme af med vore værdifulde Varer, men simpelthen i at få det, som vi mangler. Vi mangler fra Naturens Hånd Råstoffer, Metaller og Brændselsstoffer, Olie, Gummi, Bomuld og Kolonialvarer. Derfor må vi aldrig gennem Told- og Restriktioner lægge vor egen Import Hindringer i Vejen. Vi kan ikke fjerne Tolden i Frankrig eller Restriktionerne i England, men vi kan i vor egen Interesse fjerne dem i Danmark.

Det har altid været Retsforbundets Politik. Vi er det

eneste Parti, der lige siden de andre med Valutacentralen vandrede ind i Planøkonomien og Statssocialismen, altid har modarbejdet denne Politik og forudsagt, hvad den vilde føre til. De fleste lo af os, mens Tiden og Strømmen gik os imod. I Dag vender Vandene. Retsforbundets Handelspolitik er blevet Verdenspolitik, den Politik, som det økonomiske Råd og Marshallplanen vil fremme og som Danmark har forpligtet sig til at følge. Intet andet Land har så stor en Import og Export pr. Indbygger, som Danmark, derfor er vi interesseret i hellere at ligge et Hestehoved foran end en Hestelængde bagved. Og når nu Regeringen vil standse Vognen og spænde Hesten for den gale Ende, standse Handelens Frigørelse, og igen lægge den bundne Handels Hæmpe om dens Hals, så må Regeringen ned af Bukken. Danmark er det eneste Land, som i Dag vil gå den gale Vej. Handelsministerens Forsøg på igen at binde den frigivne Del af Handelen, har skadet Danmarks Anseelse i Udlandet.

Desværre var det ikke sandt, når Handelsministeren udtalte i Aftes i Radioen, at han i Vareforsyningsudvalget havde fået Tilslutning til at føre en Del af den frigjorte Handel over til bunden Liste. Man frarådede ham det, og sagde, at det måtte blive på hans eget Ansvar. Det Ansvar skal man den 5. September holde ham fast på. Vi forlanger, at Handelsministerens Forordning annulleres, og at Danmark opfylder Tilsagnet om 60 pCt. Liberalisering nu, 75 pCt. til 1. Januar og Resten i hurtigt Tempo. Vi er skuffede over Venstres og Konservatives lunkne Holdning i denne Sag.

Amerika har høje Toldmure udadtil, men indadtil har de 50 Stater, der ikke har Told eller Restriktioner eller Handelsministre til at ærgre hinanden. Det er Forklaringen på Amerikas vældige Styrke, fordi de kan udnytte den moderne Teknik, Transport og Produktionskraft fuldtud. Men Europa er splittet op i Masser af Stater, hvor Statsgrænserne er blevet Handelsbarrierer, der lam-

mer Europas Genrejsning. Vi vil være med til at løse dette snærende Net, så vi igen kan handle og arbejde sammen. Ellers blir Kommunismens Ulykke vor Skæbne.

En Frigørelse af Danmarks Handel vil også have den største Betydning i Sydslesvig, så Statsgrænsen ikke længere blir en skillende Handelsgrænse.

Kommunismen er en Fare, men den er ikke en Sygdom. Den er et Symptom ved en Sygdom, der bestod i Verden forinden. Jeg kan godt forstå, at Folk blir Kommuniste i et Land, hvor der er Bolignød og Proletariat. Men jeg kan ikke forstå, at Folk blir ved med at være Kommuniste, når man ser dens Resultater. Kommunismen har udryddet Rigdommen, men ikke Fattigdommen, og det er jo da egentlig det, der var Opgaven.

Foruden alt det, der er sket i Asien, har Kommunismen i de sidste 5 År underlagt sig 12 europæiske Nationer. Atlantpagten er ikke Årsag til den krigerske Spænding, men en Følge af Kommunismens Oprustning. Dette, og Kommunismens Aktion i Korea er Årsagen til, at alle de vestlige Lande må opbygge et Værn for Friheden. Det er således Kommunisterne, Befolkningen kan takke for de forøgede Militærudgifter. Kommunisternes Modstand imod denne Politik er ikke dikteret af Udgifterne, men i deres Interesse i, at Vesten og dens eget Fædreland er værgeløst. Lenin skrev i 1924 i sit Skrift om Bolshevismen et Par aktuelle og oplysende ord: Intet Øjeblik har Bolshevismen fordømt Krig og Vold, tværtimod er det Målestokken for, at man vil, at man vil bruge Vold. — Når derfor vore hjemlige Duer vil fremstille sig som Fredsduer, må deres Hjernekapacitet være af Dueformat, hvis de tror, at vi tror på *den*.

Retsforbundets Stilling til det ydre Værn er baseret på to Punkter, der altid har været vort Program og vor Politik. Det ene er, at vi skal have et ydre Værn som en Statsopgave. Det andet er, at det skal bygge på Frivilighed. Dette er både et moralsk og et praktisk Krav, og ikke bare verdensfjern Propaganda. Moderne Våben-

brug kan ikke læres ved få Måneders Tjenestetid. Det kræver en Kærne af lønnede Specialtropper. Den Dagsorden om Frivillighed, som vi gjorde til Betingelse for Tilslutning, var vi alle enige om, selv om der, ligesom i alle andre Partier, er delte Meninger om Størrelsen af Værnet. Socialdemokratiet fremsatte selv i 1930 et Forslag om Frivillighed. De radikale har tidligere været Modstandere af tvungen Værnepligt. Venstre siger i sit Program: »På Frihedens Grund skal Folket bygge sin Fremtid«, og de Konservative anerkender, at det, der gav Frihedsbevægelsen sin Slagkraft, netop var Frivilligheden. Det burde derfor være et Folkekrav. Da det er Friheden, vi vil forsvare, er det unaturligt, at ville bygge Forsvaret for Friheden på Tvang.

Det lille dygtige Schweiz har et stærkt Værn, der giver Folket nogle af de højeste Militærudgifter pr. Hovede. Samtidig har de opbygget en meget høj social Levofod. Hvis man ikke tror på Restriktioner og Overadministration, kan en Opfyldelse af Danmarks solidariske Pligter overfor F.N. og Atlantpagten godt forenes med en høj social Standard. Jeg kan nævne, at i September i Fjor foreslog Retsforbundet Besparelser på over 300 Millioner Kroner på Statsbudgettet, det samme Beløb, som Forsvarsberedskabet vil koste. Danmark har siden Planøkonomiens Begyndelse i 1931 ansat 60.000 flere Mennesker i offentlig Tjeneste, udover hvad Befolkningstilvæksten retfærdiggør. Disse 60.000 koster ca. 600 Millioner om Året, det dobbelte af Forsvarsforslaget. Det er bare et Par Eksempler.

De Radikales Stilling til Forsvaret vil ikke blive billigere for Befolkningn, end Regeringens Forslag. Måske bør man lade Købmænd og ikke Officerer købe ind. Det vil spare mange Penge.

De gamle Partier har haft Chancen til at vise, hvad de duede til. Resultatet har været voldsomme Stigninger i Skatterne, Statsgælden, Kommunalgælden og Prioritetsgælden, så Gælden i dette Århundrede er steget

med ca. 1 Million Kr. om Dagen. Dertil kommer flere Statsindgreb og Papirer, faldende Konkurrenceevne og Underskud på Valutabalancen. Regeringen Hedtoft har haft tre milde Vintre, som har sparet store Brændsels- og Fodermængder, tre usædvanligt gode Høstår, og dertil modtaget 1000 Millioner Kroner i Marshallhjælp. Kassen er tom alligevel. Vælgerne kan så spørge: Hvorlænge havde Socialisterne kunnet regere, hvis vi havde haft strenge Vintre, dårlig Høst og ikke havde modtaget Socialunderstøttelse fra Amerika? Det havde ikke været mange Kvartaler.

Retsforbundet vil løse Jordspørgsmålet, frigøre Handelen og Erhvervslivet, indskrænke Statens Magt og afvikle Tolden, Restriktionerne og Skatterne. Grundskylden kan ikke i Dag dække alle de Skatter, som de andre Partier har lavet, hvilket også var et ubilligt Forlangende. Men vi kan nå Målet gennem en dynamisk, organisk Politik på Retfærdighedens Grund. Retssynspunktet er også vigtigt i det sydslesvigske Spørgsmål, fordi den nationale Selvbestemmelsesret er et Spørgsmål om Ret.

Retsforbundets Kamp er den jævne Mands Kamp for Retfærdighed.

I alle Hjem anerkendes den Moral, der bør råde mellem gode Naboer, Mand og Mand imellem. Det er Hjemmenes Styrke og Landets Grundvold. Denne Moral må også gælde Forholdet mellem Staten og Menneskene. De store politiske og økonomiske Problemer er ikke så udviklede, som de Lærde vil gøre dem til, fordi de ikke blot er praktiske Spørgsmål, men også moralske Spørgsmål, som ethvert Barn kan forstå. Det er dette, at det som intet enkelt Menneske har skabt, det må vi alle have lige Ret til, mens det som du har skabt ved dit Arbejde, det skal du selv have Ret til. Hvem skulde ellers have det? Det er det Spørgsmål, Vælgerne vil svare på på Valgdagen.

EFTER VALGET

Det ser underligt ud, at Resultatet af Valget blev så fattigt, set fra Liberaliseringens Synspunkt. Da Retsforbundet ikke har nogen Dagspresse, har mange Aviser kunnet give Læserne Oplysninger, der ikke er helt nøjagtige. Man har sagt, at det var Retsforbundets Skyld, at der ikke kom en Liberaliseringsregering, ja endog at Retsforbundet ikke vilde liberalisere, da det kom til Stykket. Forholdet ligger anderledes.

Vi fremholdt for Kongen den 7. September, at det eneste klare i Valgets Tal var, at Vælgerne *ikke* havde givet Tilslutning til Regeringens Forsøg på at standse Liberaliseringen, og at en Fortsættelse af den socialdemokratiske Mindretalsregering ikke kunde tilrådes. Vi sagde, at *hvis* en Regering af Venstre og Konservative vilde give en klar Garanti for Liberaliseringens Fortsættelse, vilde Retsforbundet vanskeligt kunne undgå at støtte en sådan. Og vi pegede desuden på Muligheden af en Liberaliseringsregering af Venstre, Radikale og Retsforbundet. Endelig tilsagde vi vor loyale Medvirken til Forhandlinger med de andre Partier.

Den 9. September udsendte vi en Udtalelse:

»Forudsætningen for, at en Regering kan vente Retsforbundets Støtte, er, at den vil fremme Arbejdet i Grundskyldskommissionen for derved at skabe det ret-

færdige Grundlag for et sundt Samfund, og at den vil fortsætte *Handelens Frigørelse* ved Restriktionernes og Rationeringers endelige Afvikling, ved Gennemførelsen af Europa-Overenskomsten og ved Gennemførelse af *Skattestop* og *Besparelser* på Budgetterne. Partier, der vil medvirke til ovenstående Krav, vil finde Retsforbundet rede til Forhandling om et Samarbejde.«

Vi fik Henvendelser fra Konservative og Venstre, fra Radikale og Socialdemokrater og gennemdrøftede Problemerne med disse. Der var ingen Vanskeligheder med Grundskyldskommissionens Fortsættelse. Vanskelighederne lå på Liberaliseringens Område. At der vilde blive en Del Vanskeligheder med Socialdemokraterne, havde vi ventet. Men at Vanskelighederne vilde blive så store fra radikal, venstre og konservativ side, havde vi efter disse Partiers Stilling i Tinget den 9. August og deres Tale under Valgkampen ikke ventet.

Blandt de Ønsker, vi fremsatte, kan følgende nævnes: Forpligtelserne overfor F.N., Atlantpagt, og Europa-Råd skal vedstås. Sydslesvigpolitikken føres på Fælleserklæringens Grundlag. De Varer, der var overført til bunden Liste, skulde atter frigøres, og Tilsagnet om Liberalisering på 60 pCt. nu og 75 pCt. til 1. Januar, opfyldes. Varedirektoratet og det økonomiske Råd tages op til Afvikling. Smør- og Sukkerrationeringerne ophæves. Englandstraktaten opsiges til Revision og udstykkes eventuelt til de enkelte Leverandører. Handelstraktater ændres, så Købmænd og Andelsorganisationer overtager Handelen i fri Konkurrence. En Kommission nedsættes til Undersøgelse af Spørgsmålet om Beskyttelse eller Frihandel. Besparelser på Statsbudgettet. Ingen Forringelse af den sociale Lovgivning, men Forberedelse af Aldersrentens Afløsning af en Folkeforsikring. Forfatningskommissionens Arbejde genoptages til Gennemførelse af 21 års Valgret. Desuden flere andre Spørgsmål.

Det fremhæves, at det var *Ønsker*, ikke ultimative

Krav allesammen. Men det uventede var, at de Indvendinger og Forslag, vi mødte fra de fire gamle Partier, næsten var ens i Indhold og Ordlyd. Hvis man tror, at Venstre, Radikale og Konservative adskiller sig væsentligt fra Socialdemokratiet, tager man fejl. Da det kom til Realiteterne, vilde ingen af dem liberalisere. Ikke engang Tilbageførelsen af de bundne Varer til Friliste, som jeg har hørt Kandidater love deres Vælgere, vilde de være med til. Heller ikke Opfyldelsen af Danmarks Tilsgagn om Liberalisering på 60 pCt. nu. Hvor er så Forskellen mellem Socialister af Navn og Socialister af Gavn? Vi mente, at det var Realpolitikken og ikke Ordene, det kom an på. Vi mente, at det ikke så meget var en ny Regering, vi trængte til, som en ny Politik, en rigtig Politik. Det var Indholdet og ikke en Etikette på en tom Flaske, der interesserede os. Derfor holdt vi vor Kurs, stod fast på det væsentlige, og var forhandlingsvillige i det uvæsentlige.

Da Forskellene mellem de fire gamle Partier kun viste sig at være Nuanceforskelle, vilde en Regering af disse fire gamle Partier have været en logisk Løsning. Vi svarede derfor Kongen den 13. Sept., at vi på det foreliggende Grundlag ikke kunde give Tilslutning til en Fortsættelse af den socialdemokratiske Mindretalsregering eller til en Venstre-Konservativ Regering. Hvis den socialdemokratiske Regering vilde fortsætte den Handelspolitik, som Forslagene af 8. August var Udtryk for, og som fremkaldte Valget, vilde vi fra vor Side møde den med Mistillid. Hvorledes en Venstre-Konservativ Regering vil føre sin Handelspolitik, måtte vi afvente og tage saglig Stilling til.

Man vil se, at den Mulighed består, at Regeringen ændrer sin handelspolitiske Linie, og det, at Handelsministeren »efter eget ønske« træder tilbage, kunde tyde derpå. Man vil også se, at en Venstre-Konservativ Regering fra vor Side vilde have fået fair trial til at vise, hvad den vilde.

Mere end teoretiske Overvejelser vil et lille Eksempel vise, hvad Liberaliseringen betyder for vor Økonomi. En Vare, der var bundet til Indkøb i et bestemt Land, kostede 4,25 Kr. Efter at den var kommet på Friliste, faldt Prisen i samme Land til 3 kr. Efter at Vesttyskland var åbnet, kunde den købes for 2,50 kr. Den pågældende Købmand ønsker, af Grunde som de fleste kender og forstår, ikke sit Navn eller Varens Art offentliggjort. Der findes mange sådanne Eksempler. De viser, at det var rigtigt, at Retsforbundet holdt sin Linie fast og ikke gik med til en politisk Handel for at komme med i en Regering. Det er nemlig ikke en Kohandel, vi trænger til, men en Kovending.

Viggo Starcke.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk